

Месецъ-два по-късно, неочаквано единъ дедъ Колю черниятъ влѣзе въ кръчмата на Филипа. Още на пръвъ погледъ личеше, че се е промѣнилъ — по-веселъ, по-чистъ, по-спретнатъ. Източилъ бѣше мустацитѣ си нагоре, усмихваше се.

— Колю, ти де се изгуби? — попита го Филипъ. — Какво стана оназъ жена? Де е сега тя?

— У дома е, де ще е.

Филипъ го изгледа очуденъ. Колю се засмѣ.

— Какво ме гледашъ? — рече той. — Онзи дъждъ, голѣмия, помнишъ ли го? Сполай на тоя дъждъ! Вижъ какви храни станаха тазъ година. Пъкъ и азъ, сиромаха, видѣхъ добро отъ него.

— Какво, ти... Да не си се оженилъ за оназъ жена?

— Хай-хай. Бѣше тя. Какво ме гледашъ? Нея вечеръ, азъ нали ти казахъ, заведохъ я у дома. Да постои, мислѣхъ, день-два да си почине. Добре, ама жената свикна съ насъ, пъкъ и децата се прилепиха о нея, като да имъ бѣше сжща майка. Хайде, рекъхъ, нали ще те водя у васъ? Азъ, кай, не отадямъ никжде. Мене, кай, ми е добре тука.

— После?

— Удрямъ единъ камшикъ на конетѣ — и чакъ въ Лѣсковецъ. Тя отъ тамъ е. Изди-